

Av: Björn Breitfeld

Utveckling av talan i mål nr -- -2003

Göteborgs Tele & Datadistribution AB i konkurs./. Skattemyndigheten i Göteborg

Göteborgs Tele & Datadistribution AB i konkurs, nedan kallat Teledata eller bolaget, som den 15 augusti överklagat länsrättens domar i rubricerade mål, vill nu utveckla sin talan enligt följande.

Åberopande omständigheter företrädare för Teledata har redan i kommunikation med skattemyndigheten detaljerat bemött det som framförts i revisionspromemorian och det som åberopas ur förundersökningsprotokollet. Teledata har också tillfört målet egen utredning som stöder bolagets inställning. Det som framkommit vid huvudförhandling i Göteborgs tingsrätt har, i allt väsentligt, styrkt att bolagets beskrivning av nu aktuella affärer i objektiv mening varit korrekt.

Teledatas har framhållit att bolaget eller dess företrädare aldrig haft någon kontakt med de utländska ursprungssäljarna. Utredningen i målet har inte heller förmått visa att några sådana kontakter förekommit. Det går därför inte att i formell mening uttolka att bolaget varit avtalspart gentemot dessa leverantörer.

Teledatas har framhållit att samtliga transaktioner avser verkliga leveranser av varor som förvärvats efter kontakt med aktuella svenska leverantörer. Även utredningen utgår från att det nu är fråga om faktiska köp och försäljningar. Det finns därför inget fog för att anses att det varit fråga om skenrättshandlingar.

Teledata har framhållit att varje enskild affär utgjort en normal affärstransaktion med respektive svensk leverantör. Bolag har också framhållit att man gjort noggrann kontroll hos skattemyndigheten av varje leverantör och inte ingått några avtal utan att först få klartecken från myndigheten. Utredningen bekräftar också att alla formella förutsättningar är uppfyllda för att dessa inköp i princip skall utgöra mervärdesskattepliktiga omsättningar.

Dessa omständigheter utgör, under normala förhållanden, tillräckliga skäl för att Teledatas bokföring och skatteredovisning skall vinna vitsord.

Teledata vidhåller i alla delar det som tidigare anförts i målen. Bolaget menar att skattemyndigheten sökt fel skattskyldig när man vill beivra ett uppmärksammat fusk med mervärdeskattebetalningar. Länsrätten har helt gått på skattemyndighetens linje. Bolaget vill därför nu ytterligare anförda följande.

Länsrättens domar

Allmänt om faktabedömningen

Länsrätten har, med bortseende från vad som anförts av bolaget, gjort en total genomsyn av förekommande avtal, transaktionskedjor och t o m av vilka parter som rättshandlat. Nu förefaller länsrätten emellertid inte ha gjort någon egentlig egen analys av de överklagade beskattningsbesluten eller det som Teledata anför i sitt överklagande. Vid tidpunkten för länsrättens dom hade Göteborgs tingsrätt funnit styrkt att bl a Teledatas företrädare gjort sig

skyldig till grova skattebrott och bokföringsbrott genom att i bolaget redovisa den ingående mervärdesskatt som berörs av de överklagade beskattningsbesluten.

Vid en analys av tingsrättens prövning framgår dock att rätten fäst avgörande betydelse vid skattemyndighetens bedömning och förefaller överhuvudtaget inte ha prövat huruvida beskattningsbeslutet haft stöd i gällande rätt inom mervärdesskattens område. Tingsrätten har också på ett uppseendeväckande sätt bortsett från flertal omständigheter och bevis som stöder att företrädaren för Teledata inte varit involverad i det aktuella momsfusket. Dessa omständigheter har också anförts i skattemålen.

Teledata, i dess egenskap av eget skattesubjekt, blir nu offer för en slags cirkelbevisning, som förefaller drivas av att alla inser att ett allvarlig momsfusk har förekommit och där skattemyndigheten beslutat att fusket skall beivras genom en genomsyn av mervärdesskatte-redovisningen hos Teledata. Om genomsynen ifrågasätts och man i stället utgår från de faktiska förhållandena, har skattemyndighetens utredning så missat målet – och därigenom också lett brottsutredningen fel.

Teledata inser att bolaget från denna utgångspunkt har en mycket brant uppförsbacke när bolaget nu försöker vinna gehör för argument som i annat sammanhang torde framstå som ganska självklara.

Likväl framstår det redan av skattemyndighetens utredning som uppenbar att det egentliga fusket, eller brottet, inte återfinns i Teledatas bokföring eller dess momsdeklarationer, utan i mellanliggande bolags momsdeklarationer. Teledata har korrekt behandlat mervärdesskatten för sin vidareförsäljning. Bolaget har därför inte obehörigt tillskansat sig några belopp eller förmån.

Man får därför inte göra en sådan sammanblandning, som skattemyndigheten, tingsrätt och länsrätt nu gjort, av de misstänkta avsikterna hos rättshandlande fysiska personer och de skattemässiga och bokföringsmässiga rättsföljder för berörda juridiska personer. Genom denna sammanblandning kommer själva brottet att bli definierat som ett bokföringsbrott hos Teledata, eftersom aktuella leverantörsfakturer bokförts, och ett skattebrott hos bolaget, eftersom samma fakturer tagits med i momsredovisningen – trots att det är uppenbart att någon brottslig gärning inte återfinns där.

Det förefaller rentav som skattemyndigheten, och därmed underrätterna, blandat samman begrepp som falska respektive osanna fakturer (vilka det är brottsligt att bokföra) och formellt korrekta fakturer, vilka skattemyndigheten nu vill ge en annan rättslig tolkning (och vilka det är brottsligt att inte bokföra).

Orsaken till dessa cirkelbevisningar, sammanblandningar, sammanblandningar och obenägenheten att acceptera omständigheter och bevis som talar i en annan riktning än den skattemyndigheten bestämt, har sin grund i den rättstillämpning skattemyndigheten och länsrätten gör.

Rättstillämpningen

Länsrätten gör domskälsvis sin analys av utredningen och beskattningsbesluten med följande rättsliga utgångspunkt:

”enligt fast regeringsrättspraxis skall en rättshandling skatterettsligt bedömas utifrån sin verkliga innebörd och inte den formella benämning som en rättshandling ges. Om det går att konstatera att syftet med rättshandlingen varit någon annan än vad som kommit till uttryck i själva avtalet och att den skattskyldige skapat sig en obehörig skatteförmån skall beskattning ske efter rättshandlingens reella innebörd”

från denna utgångspunkt drar länsrätten, efter en sammanfattande redovisning av Teledatas respektive skattemyndigheten argument i sak – och med hänvisning till tingsrättens dom – följande slutledning:

”Mot bakgrund av den mycket omfattande utredningen i målet anser länsrätten det vara klarlagt att det inte har förekommit någon egentlig, självständig verksamhet i de mellanliggande missingtrader- bolagen. Bolagen har använts i syfte att fingera betalningar som i realiteten har gått mellan Teledata och de utländska leverantörerna av mobiltelefoner. Det har med andra ord inte funnits några underliggande avtal om försäljningar mellan de mellanliggande bolagen och nästa led till Teledata. De fakturor som har ställts ut har därför saknat verklighetsbakgrund. I realiteten har Teledata förvärvat mobiltelefonerna genom gemenskapsinterna förvärv.”

Teledatas inställning

Rättstillämpningen

Teledata menar att länsrätten hamnat helt fel redan i sin utgångspunkt. Som utvecklas nedan finns ingen fast rättspraxis, inom mervärdesskattens område, som tillåter genomsyn och detta har sin förklaring i lagstiftningens grunder. Hade länsrätten fäst lite mer uppmärksamhet på det av dem själva använda rekvisitet ”obehörig skatteförmån” borde man, som också utvecklas nedan, ha insett att åberopad praxis inom inkomstbeskattningen normalt inte kan användas till stöd för genomsyn av transaktioner där överhuvudtaget ingen skatteeffekt lagenligt skall uppstå.

Den sammantagna slutsatsen i länsrättens resonemang blir att det är Teledata som i realiteten skulle vara den part som gjort ett gemenskapsinternt förvärv. Det är denna slutsats som präglar såväl de vidtagna beskattningsåtgärderna som definitionen av påstådda skattebrott och bokföringsbrott i brottmålsdelen.

Definitionen av ett gemenskapsinternt förvärv bestäms emellertid inte ensidigt av myndigheterna i ett av hemvistländerna för de rättshandlande parterna. Ett sådant förvärv definieras i stället av korresponderande krav i säljarens respektive köparens hemvistland. För svenskt vidkommande uttrycks kraven, vilka samtliga måste vara uppfyllda, i 2 a kap 6 § ML. Kraven är strikt formaliserade och avser objektiva omständigheter. Det avgörande kravet för säljaren är att köparen för säljaren kan uppvisa ett VAT – nummer. Det avgörande kravet för köparen är att köparen för säljaren kan uppvisa ett VAT – nummer. Om så inte sker föreligger inget gemenskapsinternt förvärv, oavsett om alla andra förutsättningar härför är uppfyllda. Teledata menar att det enligt gemenskapsrätten i EU saknas möjligheterna att bortse från objektiva föreliggande omständigheterna vid ett sådant förvärv, med mindre än att hela transaktionen, för både säljare och köpare, utgör en skenaffär (falska fakturor). När ett gemenskapsinternt förvärv föreligger är det visserligen köparens förvärv som utgör den beskattningsgrundande händelsen. Man kan dock aldrig enligt gemenskapsrätten ”anse” att annan, osynlig, part varit rättshandlande och i stället tillämpa reglerna om gemenskapsinterna

förvärv på denne. Följden av bristande förutsättningar blir istället att något gemenskapsinternt förvärv aldrig skett – vilket skall åtgärdas enligt de regler som då istället gäller. Det finns nämligen ingen laglig möjlighet att inom ramen för reglerna om gemenskapsinterna förvärv kräva ut svensk mervärdesskatt från den som, felaktigt, fått köpa varor momsfritt i ett annat EU-land. Det kan också, för det fall beskattning inte sker i förvärvslandet, bli fråga om en skattepliktig införsel. Beskattningsmyndighet i sistnämnda fall är Tullverket. Detta emellertid en annan fråga som vilar på en helt annan grund än skattemyndighetens överklagade beslut.

I utredningen påstås nu emellertid inte att de ursprungliga inköpen från de utländska säljarna utgjort skenaffärer. Av utredningen framgår inte annat än att aktuella varor verkligen levererats från säljarna. Inte heller framgår annat än att de formella köparna uppvisat ett svenskt VAT – nummer och att det gemenskapsinterna förvärven korrekt registrerats i enligt VIES – systemet för respektive köparbolaget.

Utgångspunkten är alltså, vilket också vinner fullt stöd i utredningen, att ett gemenskapsintern förvärv föreligger. En oundviklig slutsats härav är att den formellt uppgivna köparen är den som gjort ett beskattningsgrundande förvärv i Sverige. Alla andra alternativa tolkningar är uteslutna.

Utredningen synes dock utgå från att det som ur säljarens horisont inte är en skenaffär samtidigt skall anses vara en skenhandling ur köparens synvinkel. Följden av detta blir att man ”tycker” att Teledata gjort ett gemenskapsinternt förvärv och beslutar konsekvenser för detta bolag och dess redovisning som om de formella förutsättningarna för ett gemenskapsintern förvärv skulle ha varit uppfyllda.

Orsakerna till denna mycket långtgående genomsyn synes vara dels, att köparbolagen inte tagit direkt befattning med levererat gods dels att köparbolaget inte själva betalat direkt för leveranserna och, framför allt, att köparbolaget underlåtit att lämna korrekta skattedeklarationer.

Den förstnämnda orsaken, att köparbolagen inte tagit direkt befattning med levererat god, utgör överhuvudtaget inget skäl att underkänna de formella köparna som faktiska köpare av varorna från ”ursprungssäljarna”. Enligt EG:s sjätte mervärdesskattedirektiv (77/388/EEG) skall omsättning knytas till leverans av varor. Är ställs dock inga krav på att köparen tar faktisk befattning med varorna. Enligt artikel 5.1 avses *med ”leverans av varor” en överföring av rätten att såsom ägare förfoga över egendom*. Det torde vara allmänt bekant att ett sådant förfogande normalt kan innebära försäljningar i flera led av varor på väg eller av varor i upplag eller av varor i speditionslager. I vissa tradingverksamheter är hela affärsidén att vidareförsälja varorna innan leverans, t o m att vidareförsälja varorna innan beställning sker. I yttrande till länsrätten har Teledata lämnat utförlig beskrivning av handeln på spotmarknader för mobiltelefoner. Beskrivning stöds i alla delar av åberopat fristående expertis. Innehållet i denna beskrivning har aldrig ifrågasatts av skattemyndigheten. Förfarandet är dessutom allmänt bekant och erkänt att det finns särskilda regler för hur man skall hantera mervärdesskatten när varor går från ursprungssäljare till slutlig kund vid internationell handel där mer än två länder berörs.

När det gäller den andra orsaken, saknar det fullständigt betydelse hur betalningarna för varorna gått till. Några sådana krav på ”omsättning” eller ”leverans” ställs överhuvudtaget inte upp i EG:s sjätte mervärdesskattedirektiv. Den som självständigt och i eget namn förvärvar mervärdesskattepliktiga varor skall – och måste – vid beräkning – vid beräkning av

mervärdesskatten räknas med i transaktionskedjan, oavsett om han tagit befattning med godset och oavsett hur betalningen gått till.

Förhållandet att äganderätten till varorna skiftat medan de varit deponerade hos tredje man eller att betalningarna kunnat gå direkt från Teledata till ursprungssäljarna torde knappast heller utgöra de egentliga skälen till varför skattemyndigheten anser att det skulle vara fråga om skenaffärer. Den verkliga orsaken är att det, sammantaget, förekommit ett fusk med mervärdesskatten. I annat fall hade skattemyndigheten naturligtvis inte haft några synpunkter på faktureringarna och redovisningarna.

Det är alltså förhållandet att mellanliggande bolag inte lämnat korrekta skattedeklarationer och inte heller betalat in fakturerad och erhållen moms, som utgör det egentliga skälet till varför skattemyndigheten anser att det är fråga om skenaffärer. Det som övrigt åberopas innebär enligt Teledata egentligen skenargument, vilka var för sig inte håller måttet.

Det kan till och med vara så att den egentliga orsaken till genomsyn kanske är att skattemyndigheten inte har någon möjlighet att få betalning från de egentliga fuskarna utan istället väler natt återräva medgivet momsavdrag hos det bolag som har substans och som, bildligt talat, befunnit sig inom "armlängds avstånd" från fuskarna.

Det är naturligtvis ett stort problem när bedrägerier systematiserat på sätt skattemyndigheten beskriver i sin redogörelse för skattekarusellhandel. Hur allvarligt problemet än är kan det dock aldrig motivera en rättskipning som strider mot legalitetsprincipen, något som Teledata menar att skattemyndighetens beslut och länsrätten och tingsrättens domar faktiskt gör.

Rättstillämpningen och legalitetsprincipen

Teledata menar att skattemyndighetens beslut om att göras en genomsyn – och därmed såväl tingsrättens som länsrättens domar – strider mot grunderna och motiven bakom mervärdes - skattelagen, strider mot förekommande svensk rättspraxis strider mot EG- rätten. Genomsynen innebär härigenom också att fel subjekt blivit föremål för beskattningsåtgärder. En mycket olycklig följd härav är att en korrekt redovisning betecknas som brottslig och att korrekta skattedeklarationer sägs konstitueras skattebrott och att detta lett fram till fällande dom i tingsrätt.

Rättstillämpningen och rätt skattesubjekt

De av länsrätten fastställda beskattningsbesluten innebär att den juridiska personen, Teledata, ska genom ett omvänt företrädaransvar skattemässigt gjorts ansvarig för dess fysiska företrädares misstänkta inblandning i andra bolags misstänkta skatteredovisning. Teledatas företrädare förnekar att det finns fog för denna misstanke, men att det intressanta i nu aktuella skattemål är att det faktiskt saknar betydelse vilket uppsåt som drivit bolagens respektive företrädare. I fråga om mervärdesskatt är det endast de objektiva förhållandena som skall beaktas. Likväl torde det inte råda någon tvekan om att skattemyndigheten och underrätterna inte skulle ha underkänt Teledatas mervärdesskatteredovisning om de funnit sig övertygande om att bolagets företrädare agerat i god tro. Detta innebär att man låter de misstänkta subjektiva avsikterna hos bolagets företrädare få objektiva konsekvenser för bolagets beskattning. För detta finns det inget rättsligt stöd.

Skattemyndighetens utredning och länsrättens domar är emellertid djupt färgade av att utredningen beskriver ett fusk med momsbetalningar. Det är dock aldrig skattemyndighetens eller skattedomstolarnas sak att beivra brott med skattelag.

Teledata menar att följden av att an gör så blir att fel skattesubjekt fått bära konsekvenserna av det avslöjande momsfusket. Teledata har korrekt deklarerat och inbetalat utgående mervärdesskatt för sin försäljning av aktuella varor där denna har skett till de svenska marknaden och korrekt deklarerat och iakttagit reglerna för införsel i de fall detta skett. Skattemyndighetens beslut och länsrättens domar innebär nu att Teledata förnekas avdrag för erlagd ingående mervärdesskatt för samma varor. Effekten av beslutet är alltså att Teledata får bära en mervärdesskatt som bolaget inte skall belastas med enligt mervärdesskattelagen. Bolaget menar att en sådan rättstillämpning strider mot grunderna för hur, och av vem, mervärdesskatt lagenligt får tas ut.

Rättstillämpningen och genomsyn i allmänhet

Det är påfallande att inget egentligt lagstöd åberopas för de beslutande och fastställda beskattningsåtgärderna. Orsaken är att åtgärderna inte följer av tillämpningen av någon bestämmelse i mervärdesskattelagen, utan tvärtom strider mot de bärande principerna i samma lag.

När fråga uppkommer i rättspraxis att med hjälp av genomsyn ge den verkliga innebörden i en rättshandling tolkningsföreträd framför dess formella innehåll, är det alltid fråga om att söka en rättstillämpning som står i bättre överensstämmelse med grunderna för det tillämpade lag – eller regelsystemet än vad som följer av en formell tolkning.

Genomsyn kan aldrig tillämpas i strid mot grunderna för tillämpade rättsregler eller blir stötande för det allmänna rättsmedvetandet.

Rättstillämpningen och genomsyn vid tillämpning av mervärdesskattelagen

Den avgörande skillnaden mellan inkomstskattelagen och mervärdesskattelagen är att medan inkomstskattelagen har till syfte att beskatta uppkommen vinst enligt skatteförmågeprincipen i varje enskilt led i en affärstransaktion, har mervärdesskattelagen endast till syfte att beskatta det uppkomna mervärdet för den slutliga konsumenten i en icke mervärdesskattepliktig användning av varor eller tjänster.

En korrigering av en transaktion vid en tillämpning av inkomstskattelagen innebär också att man konsekvensändrar korresponderande transaktioner för annan. Någon dubbelbeskattning får inte uppkomma till följd av att man ser igenom en rättshandling. Då mervärdesskatten uteslutande bygger på formella kriterier, led för led, saknas varje sådan möjlighet till korrigering av effekterna hos annan.

Mervärdesskatten är neutral och får inte tillämpas så att kumulativa effekter uppstår. Mervärdesskatten skall aldrig slutligt belasta den som är registrerad för mervärdesskatt i dennes affärsverksamhet. Den som inte är registrerad till mervärdesskatt, eller inte uppfyller de formella förutsättningar som i övrigt ställs för sådant avdrag, kan aldrig tillgodoräknas avdrag för ingående mervärdesskatt. Om en transaktion skönsmässigt ”flyttas” från ett skattesubjekt till ett annat kollapsar systematiken i mervärdesskattelagen med korresponderande regler om avdragsrätt för ingående mervärdesskatt och skyldighet att fakturera utgående mervärdesskatt. Detta innebär att den allmänt vedertagna principen vid inkomstbeskattning, om att söka en rättshandlingsverkliga innehåll, inte utan vidare kan

överförs till mervärdesbeskattningen – i vart fall inte när det är fråga om verkliga varuleveranser eller tjänstepresentationer.

Mervärdesskatten skall tillämpas på objektiva grunder, led för led, i en transaktionskedja. Rätten till avdrag för ingående mervärdesskatt liksom skyldigheten att ta ut utgående mervärdesskatt fastställs på objektiva, formella, grunder. Något utrymme för att ”se igenom” en transaktion, där de formella förutsättningarna är uppfyllda, finns inte eftersom detta skulle rubba neutraliteten i systemet och leda till, icke avsedda, kumulativa effekter.

Rättsföljden av den genomsyn skattemyndigheten likväl gjort är, som framhållits, att Teledata vägras avdrag för erlagd ingående mervärdesskatt för inköpta varor samtidigt som en skattskyldighet föreligger att betala utgående mervärdesskatt för försäljning av samma varor. Mervärdesskatt för försäljning av samma varor. Mervärdesskatten görs därigenom kumulativ Teledata i strid mot syftet med mervärdesskattelagen.

Rättspraxis och genomsyn ifråga om mervärdesskatt

Det finns ingen fast regeringsrättspraxis i frågan om genomsyn i mervärdesskattemål. Här misstar sig alltså länsrätten. Däremot finns en viss rättspraxis, som dock har motsatt innehåll mot det länsrätten anför: i RÅ 1996 not. 192 har Regeringsrätten tagit ställning till frågan om genomsyn på mervärdesskatterättens område. Målet handlar om huruvida avdragsrätt förelåg för ingående mervärdesskatt avseende inköp när det – enligt kammarrätten i Göteborg vars domskäl fastställts av regeringsrätten – i målet framstod som utrett att det fanns ”visst fog för...att inblandade personer har konstruerat en transaktionskedja som i vissa delar inte kan ha något annat rimligt syfte än att i strid med lagstiftningen i något led antingen kunna erhålla avdrag för ingående mervärdesskatt eller inte erlagga utgående mervärdesskatt...”.

Regeringsrätten gör prövningen uteslutande på objektiva grunder och konstaterar att den formellt angivne säljaren var registrerad till mervärdesskatt, att avdraget kunde styrkas med faktura och att säljaren i princip varit skattskyldig.

Dessa kriterier var tillräckliga för att en avdragsrätt skulle föreligga. Regeringsrätten bortsåg helt ifrån att inblandade personer kunde misstänkas ha haft för avsikt att fuska. Man bortsåg också ifrån att det aktuella transaktionsledet framstod som meningslöst. Av rättsfallet framgår således att principerna om genomsyn minte kan tillämpas i mervärdesskattanhänseende, ens i en sådan tillskapad transaktionskedja, med hänsyn just till mervärdesskattens speciella karaktär.

Samma objektiva krav som regeringsrätten ställer upp i rättsfallet är uppfyllda när det gäller Teledatas inköp från närliggande bolag.

EG-domstolen går t o m ännu längre. Domstolen har fastslagit att ”svart” handel medför skattskyldighet till mervärdesskatt, jämför EG-domstolens dom i mål C-158/98 och i detta mål anförda domar.

En jämförelse kan göras med det sjätte mervärdesskattedirektivet artikel 4.1 vari stadgas om skattskyldighet till mervärdesskatt att: *Med ”skattskyldig person” avses varje person som självständigt någonstans bedriver någon form av ekonomisk verksamhet som anges i punkt 2, oberoende syfte eller resultat.* Notera att det således enligt sjätte mervärdesskattedirektivet saknar betydelse om vinst syfte föreligger eller inte. Det förhållandet att de sk missing trader-bolagen skulle ha gjort förlust om de avsett att betala fakturerad mervärdesskatt kan därför inte åberopas för att underkänna de formellt korrekta transaktionerna. Inte heller spelar det

någon roll för moms skyldigheten om mellanliggande – eller alla – bolagens verksamhet haft kriminellt syfte (så länge inte omsättningen som sådan är otillåten, jämför EG-domstolens dom C-283/95 och under detta mål anförda domar).

Rekvisitet ”obehörig skatteförmån” vid genomsyn

Begreppet ”obehörig skatteförmån” är inte definierat i praxis, men kan naturligtvis endast användas om förhållanden där någon enligt lagstiftningen faktiskt skall beskattas. En obehörig skatteförmån kan inte uppstå för någon som lagenligt inte skall belastas med någon skatt. Denna självklarhet har förbigåtts av länsrätten liksom tidigare av skattemyndigheten.

Rätten att lyfta ingående mervärdesskatt, såsom Teledata gjort, är alltså inte en sådan ”förmån” som avses med uttrycket.

Genom att göra likhetstecken mellan ”bedrägeri” och ”förmån” har skattemyndigheten emellertid nu i praktiken använt skattelag att beivra brott.

Följderna av länsrättens domar

Eftersom länsrätten utgår från en felaktig rättstillämpning blir givetvis länsrättens slutledningar också felaktiga. Genom att underkänna mellanliggande led i transaktionskedja kommer effekten av beslutet att drabba del skattskyldig. Effekten är dessutom en följd av att man underkänt en transaktion man inte ensidigt råder över, nämligen det gemenskapsinterna förvärvet. Följderna av den felaktiga rättstillämpningen kan också mycket väl bli att ett uppenbart momsfusk slutligen får passera utan åtgärd, eftersom själva brottet blivit felaktigt definierat. Situationen blir än mer alvarlig av att s k karusellhandel, allt enligt skattemyndigheten, skall förekomma i flera fall där skattemyndigheten, styrkta av sina framgångar i länsrätt och tingsrätt, fortsätter med felaktig tillämpning av genomsynsförfarande.

Det är därför ur många synvinklar angeläget att kammarrätten med tillämpning av svensk rättspraxis och praxis inom EG-rätten förklarar att genomsyn inte får ske på det sätt skattemyndigheten och länsrätten gjort i de överklagade domarna och mot bakgrund härav och mot bakgrund av vad bolaget i övrigt anför i målet bifaller Teledatas talan.